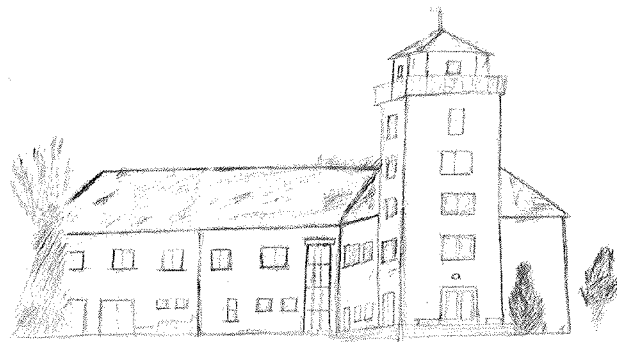
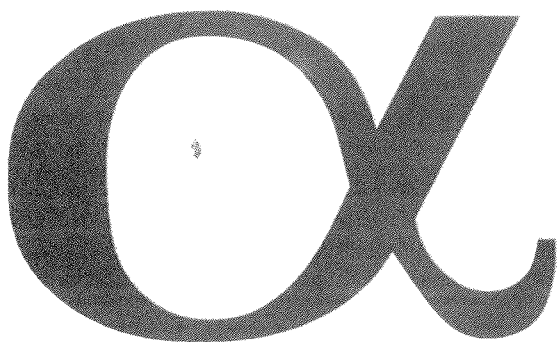

VI. ÉVFOLYAM I. SZÁM *ALFA, A SZENTENDREI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM LAPJA* 2004. SZEPTEMBER

Évnyitó

**Tisztelt Vendégeink! Kedves Szülők,
Tanárok, Diákok!**

Egy hosszú, eseménydús nyár után ismét itt vagyunk, hogy kipihenten, várakozásokkal teli nekivágjunk az új tanévnek. Ilyenkor mindenki nagy fogadkozásokat tesz: most aztán szorgalmas leszek, egy órára sem megyek el készületlenül, minden házi feladatot megírok, minden szóbeli leckét megtanulok, minden jegyemet legalább egygel feljavítom. Ezekben a tervezgetésekben a "mindig" és a "soha", a "minden" és a "semmi" szavak gyakran előfordulnak és ez jól is van így. Amikor terveket szövünk, álmodni is tudni kell. Csak az jut el a célig, aki legalább már álmában végigjárta az oda vezető utat. Mi, felnőttek is így voltunk valamikor ifjú korunkban. Elképzeltük, hogy milyen lesz, ha majd híres mérnökök, orvosok, közgazdászok, tanárok, kutatók leszünk. Vagy ügyes, elismert cukrászok, pékek, fodrászok, boltvezetők. Aztán elindultunk a megálmodott úton, mentünk-mentünk, és

még egyre megyünk. Minden szeptember 1-én kicsit veletek együtt fogadjuk meg, hogy ebben az évben aztán igazán megtanulunk angolul, elvégezzük azt a félbehagyott tanfolyamot, letesszük azt az elhalasztott vizsgát, rendben tartjuk a dolgainkat, beosztjuk az időnket, ügyesebben kezeljük a pénzünket, gyakrabban látogatjuk a rokonainkat, türelmesebbek leszünk a gyerekeinkkel és így tovább. Álmodni tehát tudunk, felnőttek és ifjak egyaránt. Miért nem lesz hát ezekből az álmokból az esetek legnagyobb részében valóság? Hova tűnnek a múlt hetek, hónapok során? Miért halványulnak el decemberre, februárra?

Azt hiszem, a választ Goethe egy szép gondolatában találhatjuk meg: "Isten a diót adja, de soha nem töri fel." Ilyenkor szeptemberben, a felfokozott várakozás pillanatában mindannyian megpillantjuk a diót. Szép, zamatos, kíváncsú, tápláló. Hamar ide a kalapácsot, hiszen csak szét kell törni és máris az enyém. Csakhogy menet-

közben derül ki, hogy ez nem is olyan könnyű munka. Ha kicsit csapunk rá, csak félbeesik, de nem szedhető ki a belseje. Ha túl nagyot sújtunk, apró, élvezhetetlen porrá törik. Máskor csak a negyede ehető, vagy a harmada és a többi részek elnyeréséhez újabb és

újabb erőfeszítésekre van szükség. Mi pedig egyre fáradtabbak, türelmetlenebbek leszünk, elhajítjuk a kalapácsot és ezzel félbeszakítjuk a munkát. Mérgesek vagyunk és csalódottak, szemrehányással illetjük a diót: miért ilyen kemény, miért ilyen lehetetlen formájú, hogy mindig kigurul a kezünk közül. Hibás a kalapács, vétkes a deszka, a többiek, akik miatt nem tudunk koncentrálni, minden és mindenki, csak mi nem. Pedig hogy is hangzik a nagy költő bölcs szava: "Isten a diót adja, de soha nem töri fel." Ezt a munkát egyedül mi végezhetjük el és ha mi nem tesszük meg, úgy marad félbehagyva, alig megkezdve.

Ha tehát valamiről álmodunk ma, szeptember 1-én, akkor az legyen a kitartás, hűség, lankadatlanság. Az, hogy legyen erőnk tizedszer, századszor, ezredszer is újra megpróbálni. Hogy so-

ha ne veszítsük el a hitünket abban, hogy egyszer, végül sikerülni fog. Hányszor, de hányszor elhangzik egy tanév folyamán szülő és diák szájából: nem megy ez a matematika, rossz a könyv, a tanár, a módszer, a feladat. De soha nem folytatjuk. És én? Én odafigyeltem eléggé, amikor magyarázták? Megoldottam otthon kétszer, ötször, tízszer egymás után? És még hozzá hasonló kettőt, ötöt, tizet? Már évek óta tanulom ezt nyelvet és még mindig nem tudok meg sem szólalni. Rossz a könyv, a tanár, a módszer, kevés az óra, sokan vannak a csoportban. És én? Én elolvastam, lefordítottam a szöveget

kétszer, ötször, tízszer egymás után, míg csak szinte kívülről nem tudtam? Megtanultam a szavakat olyan jól, hogy még egy hét, egy hónap múlva is eszembe jutnak? És nem ugyanez a helyzet, a kifogás, ha a történelmi évszámokról, fizikai meghatározásokról, kémiai képletekről, a helyesírás szabályairól van szó? Csak akkor lesz jó, eredményes tanévünk, ha változtatunk a szemléletünkön: a hiba nem a dióban, a kalapácsban, a deszkában, a tanárban, a könyvben, a módszerben keresendő, hanem magunkban, abban, hogy elfogy a türelmünk, a szorgalmunk, a kitartásunk, a lelkesedésünk.

Ezért tűnnek el az álmaink és lesz helyettük fásultság, kiábrándultság, reménytelenség és főleg vád minden és mindenki ellen.

Próbáljuk meg ebben a tanévben másképp! Adjunk hálát naponta a dióért, amit Isten ad. A feladatokért, amiknek a megoldását ránk bízta. És kérjünk Tőle hitet, amivel minden nap tovább harcolhatunk, egészen addig, amíg el nem érjük azt a célt, amiért a Teremtő erre a világra küldött minket.

dr. P. Tóth Béláné
igazgató

Hittantábor

Balatonalmádi 2004

Apihenés, kikapcsolódás, elfogadás jegyében készültünk erre a táborra. Az előző tanévben nagyon elfáradt diák, tanár egyaránt. Ezért úgy gondoltuk, kevesebb kötött programmal, sok stranddal, játékkal, jó beszélgetésekkel szeretnénk ezt a hetet eltölteni. Már csak azért is, mert a megszokott bakonyzentkirályi tábor megszűnt. Veszélka tanár úrnak Balatonalmádban sikerült szállást keríteni, így a Balaton szinte kínálta magát.

De kezdjük az elején. Vonattal utaztunk, ezért a találkozás a Déli pályaudvar büféjében volt – mert hát mostanság a vonatok ide futnak be. Majdnem mindenkinek sikerült időben odaérnie és kisebb-nagyobb csomagját a kocsiba feltuszkolnia. Almádban ezeket villámsebességgel lekapkodtuk a vonatról, majd a szálláshoz vezető párszáz méteres úton a csomag méretének megfelelően húztuk, toltuk, vonszoltuk, felkaptuk, cipeltük, hurcoltuk, rásóztuk (a másokra) – mindenki válassza ki a megfelelőt. A város egyik református templomának – merthogy kettő is van? – tetőterét alakították át diák szállássá, itt foglalkozhatta el mindenki a számára legszimpatikusabb szivacsot és rendezkedhetett be. Ez nem volt kis feladat, mivel 30 férőhelyet 45 főre kellett

felosztani. De mint tudjuk, sok jó ember kis helyen is elfér.

Már az elején megállapodtunk, hogy kevés és rugalmas szabályt szeretnénk bevezetni, de azok betartását elvárjuk. Csak tanár oldalról mondhatok véleményt: szerintem jól működött. Anynyira, hogy az éjjeli takarodó sem okozott traumát a lelkes úrnak és családjának, akiktől egész héten át csak egy fal választott el bennünket. Sőt még elismerését is kivívtuk.

A reggeli zenés ébresztőt – stílusa meghatározhatatlan, de hatásos – követte a reggeli. (Volt, aki túlélte a mogorókrém túladagolást?) Néminemű tisztálkodás után a templomban tartotta tanár úr az áhítatot, daltanulással egybekötve. Napközben strandoltunk, vízibicikliztünk, Fűzfőn boboztunk, volt reggeli "futnass", esti séta és fürdőzés, orgona hangverseny, fonalakból kéz-műveskedés, és

természetesen bibliai témákból tálen-tumpont gyűjtés, "ki mit tud". Ezekkel a lehetőségekkel megkínáltuk a diákokat, mindenki maga dönthette el, miben vesz részt. Volt, akinek nagyon aktívan, volt kinek csak úgy eltelt a hét.

A tábor központi programja a zsinat volt, melynek témáját az élet adta, ugyanis a strandon azt vettük észre, hogy már alig van ember a vízben, akire ügyelnünk kell, mert "mindenki" a parton hasal valamelyik kedvelt, ifjúságnak szóló magazinba mélyedve. Kaptunk a lehetőségen: elkértük az újságokat, lássuk, mi érdekli a mai fiatalokat. Már a harmadik cikk után megállapodtunk, hogy erről beszélni kell, mégpedig őszintén, tabuk nélkül, az Ige mérlegére téve. Nehezen indult a beszélgetés, de úgy gondolom valami elindult, amit érdemes itt a tanév alatt is folytatni. (Az őszinteséget mindenképpen!)

Voltak kötetlen beszélgetések is, ahol megismertük egymást új oldalunkról, közvetlenebb módon, a tanár-diák szerepből kilépve. Nagyon jól éreztem magam – remélem a diákok is.

Köszönet ezért a táborvezetőnek: Veszélka tanár úrnak, feleségének Anikónak és segítőinknek Nórinak. Természetesen köszönet illeti a balatonalmádi lelkes urat, végül de nem utolsósorban a diákokat, hogy felügyeletük mellett is volt lehetőségem pihenni, feltöltődni. Remélem jövőre folytatása következik.

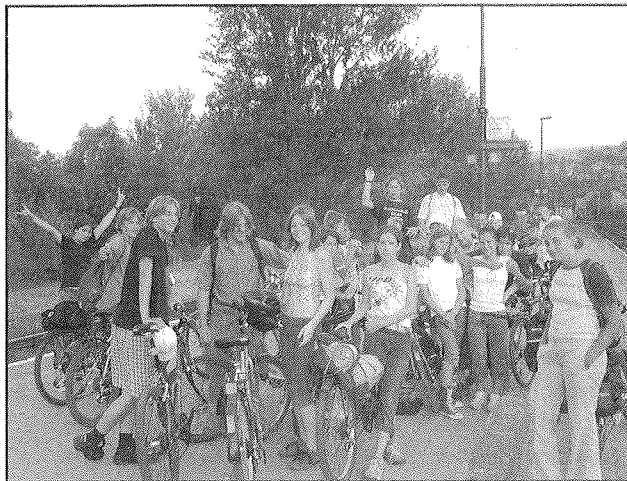
Dulai Teréz tanárnő

Kerékpáros tábor

**Balatonalmádi
2004. július 19-25.**

Felhőszakadás, viharos szél, cikázó villámok... ilyen volt az időjárás a túra előtti héten. Ragyogó napsütés, nyári kánikula, szikrázó Balaton... így indulhattunk július 19-én Almádi felé és ilyen idő kísérte mindvégig 23 főből álló kis csapatunkat. Ígéretünkhöz híven idén nem csak strandoltunk, hanem bicikliztünk is: 249,5 km-t! Jártunk Tihanyban, ahol nagyot fagyiztunk és pancsoltunk, Fűzfőn, ahol estébe nyúlóan boboztunk, Füreden, ahol szabadtéri koncertet hallgattunk. Tekertünk nappal, tekertünk éjszaka... közben persze süttettük a hasunkat, rengeteget ját-

szottunk, énekelgettünk, beszélgettünk, defektet foltoztogattunk- úgy ahogy ezt egy igazi bicajos túrán illik. Köszönet a segítőknek és köszönet a résztvevőknek, akik a legnagyobb fegyelemmel és jókedvvel kerekettek egy héten át figyelve és segítve egymást, hogy balesetmentesen, vidáman, felejthetetlen emlékekkel térjünk haza. Jövőre, veletek, ugyanitt!

Veszélka Tamás
tiszteletes úr

Sunrise angol tábor június 21 - július 4

Iskolánkban az első tanév nyári szünetétől kezdve két hetes angol táborot szerveztünk, amelyre Amerikából, a floridai Orlandoból érkeztek tanárok. Ez a hagyomány tavaly megszakadt, de nagy örömünkre idén újra vállalkozott három tanárnő erre a nagy útra.

A tanárokat minden évben Carol Ivey toborozza és vezeti, idén Pat Minnick és Marlene Cabel voltak a társai. A résztvevő diákok, többségük a mi iskolánkban, délelőttönként három csoportban, három órán vettek részt, ahol sok játékos feladattal elsősorban a be-

szélgetést gyakorolták. Eleinte természetesen szokatlan volt diákjaink számára a tanárok beszéde, de a tanárnők kedves egyénisége hamar feloldotta a legkisebbeket is. Délutánonként iskolánk angol tanárai közül Márta tanárnő, Eszter tanárnő vagy Fruzsina tanárnő tartott angol filmklubot vagy játékos órát.

A második hét végén a tábor bemutatóval végződött a szülők és érdeklődők közönsége előtt. Az előadás témája a televízió volt, a bemutatók szövegét a diákok maguk írták. Először egy reklámsort láthattunk, a következő csoport egy szappanopera részletet mutatott be, a harmadik csapat a híreket szolgáltatotta időjárás jelentéssel. A szereplők igazán kitettek magukért, a díszleteket is ötletesen készítették el.

Az amerikai tanároknak különböző programokat szerveztünk. A zeneiskolában az ének tanszak nyári kur-

zusának záró koncertjét hallgattuk meg. Tiszteletes Úr pedig egy csodálatos hangversenyre vitte el őket a gödöllői kastélyba. Az első hétvégén egy antik túrán vettünk részt, ahol a Dunakanyar római kori emlékeit mutatták be muzeológusok Aquinquantól Visegrádig, és egyes színhelyek meg is elevenedtek előttünk egy római kori receptek szerint összeállított lakoma, a Kecskés együttes ókori zenei bemutatója és egy hagyományörző gladiátor csoport jóvoltából. Aquincumtól Szentendréig, a busznyai csoportot két részre osztva, a "Rabszolgálya" nevű hajón tettük meg az utat. Természetesen budapesti városnézés is szerepelt a programunkban. A Sunrise ösztöndíjasok közül Sipos Ádám (10b) családja látta őket vendégül egy vacsorára. Ezt az ösztöndíjat annak az orlandoi gyülekezetnek a tagjai ajánlják fel évről évre diákjaink számára, ahonnan a tanárok is érkeznek. Dömösi otthonunkba is ellátogattak egy vacsorára. Immár hagyománnyá vált, hogy a búcsúestet egy budapesti városnéző hajón töltjük. Így volt ez idén is. A jövő nyári viszontlátás reményében búcsúztunk egymástól.

Ezúton szeretnénk megköszönni mindazoknak, akik segítettek nekünk a programok szervezésében és a tanárok vendéglátásában.

Fruzsina tanárnő

Pécsi emlék

Július 7. szerda. Indulás a Déli pályaudvarról. 17 óra körül Pécsen vagyunk. Egy kis kérdezősködés, és iskolánk három „nagykövete”, az újdonsült nagykőrösi ismerősök és jómagam hamarosan megérkezünk a Pécsi Református Gimnáziumba, hogy részt vegyünk a Kárpát-medencei magyar református középiskolák immár kilencedszer rendezett találkozóján. Az idei évben iskolánkat Balázs Krisztina, Bartucz Mariann és Nagy-Győr Ádám képviselhette ezen a rendkívül izgalmasnak ígérkező négy napos rendezvényen. Fogadtatásunk igen kedves volt. Különösen nagy öröm volt számomra, hogy egy igen kedves tanárom, kollégám és jó barátom üdvözölt minket, aki jelenleg a pécsi gimnázium igazgatója. Miután megkaptuk a kis csomagunkat, benne ígés kártyával, programmal, ismertetőkkal és hasznos információkkal, a vacsora megkezdéséig tarthattunk egy kis terepszemlét. Régi emlékek kavargtak bennem arról a pályaválasztó kosártornáról, amelyen még gimnazista koromban vettem részt. A kosárpalánk és a festés megkopott már, de nagyot változott a gimnázium egész képe is. Egy teljesen új épület és egy csodálatos sportcsarnok is büszkén állt az iskola meglehetősen nagy udvarában. Vacsora után elfoglaltuk a szálláshelyünket és máris mentünk vissza a gimnáziumba, hiszen még nagyon sokan jöttek, és kitűnő alkalom nyílt az ismerkedésre.

Július 8. csütörtök. Sajnos rossz hírek. Lányaink erős rosszullét miatt hazautaztak, így csak ketten maradtunk. A finom és bőséges reggeli és egy előzetes tájékoztató után következett a nyitó istentisztelet és a helyi szervezők köszöntője.

Elkezdődött hát és rögtön egy igen komoly de annál izgalmasabb program: "Egyház és politika" -református közéleti személyiségek, egyházi vezetők előadása.

Elsőként egy "profi" politikus Németh Zsolt mutatott rá arra, hogy az egyház, amikor a tagjai életével foglalkozik, már politizál. Egy demokráciában mindenkinek joga van érdekei védésére, véleményének és akaratá-

nak kifejtésére, ezért az egyházak ki-
rekesztése a politikából antidemokra-
tikus. Tőkéczi László az ELTE BTK
tanára mindezt a kérdést történeti ol-
dalról vizsgálta. Harmadikként Tőkés
László közvetlen munkatársa Kovács
Zoltán királyhágómelléki főgondnok
beszélt Erdély és Partium különleges
helyzetéről, hogy ott az egyházi isko-
lák is önkormányzati fenntartásúak.
Az előadások sorát Papp Kornél, a
Református Pedagógiai Intézet osz-
tályvezetője zárta.

Az előadást követő kis vita után egy
borkóstolóval egybekötött protokoll-
ebéd következett.

Délután már könnyebb programmal
vártak a szervezők hiszen a cívis vá-
ros, Pécs belvárosának nevezetessége-
ivel ismerkedtünk. Megnéztük egy
gyógyszerész, bizonyos Csontváry
múzeumát is. Az esti ismerkedést ki-
ki a maga érdeklődésének megfelelően a sportcsarnokban vagy a magyar
táncházban folytatta.

Július 9. péntek. Az úticsomagok át-
vétele után még nem sejtettem, hogy
még az iskolák igazgatói a festői szépsé-
gű Szálkán értekeznek, én egy ka-
landtúrán is részt veszek majd. Pedig
a Zengőre tervezett kirándulás alatt
szégyenszemre hatodmagammal elté-
vedtünk, pedig még térképünk sem
volt, és még soha senki nem járt azon
a vidéken (természetesen ilyenkor
egyetlen mobilhálózat sem elérhető).
Három órás bolyongás után egy igen
segítőkész erdész igazított útba aki
még a vízkészletét is nekünk adta.
Sajnos az önként vállalt pluszgyalog-
lás miatt a Cédrus együttes koncert-
jének csak a végére érkeztünk meg,
ami egyébként a nem koncerttermi
körülmények ellenére is igen sikeres
volt. Vacsora után ismét egy előadás
következett. Legnagyobb meglepeté-
semre egy budakalászi gyülekezeti
tag, Bartha Gábor fizikus tartott egy
csodálatos és igen izgalmas előadást
"Teremtés és ősrobbanás" címmel.
Ebben a bibliai teremtéstörténetet ál-
lította párhuzamba a világ keletkezé-
sének jelenleg leginkább elfogadott
elméletével, az ősrobbanással. Ki-
hangsúlyozta, hogy a két leírás nem
áll ellentmondásban egymással, azon-

ban nem lehet összehasonlítani őket
csakis párhuzamba állítani, hiszen a
Biblia a teremtéstörténetben a "mi-
ért" kérdésre, az ősrobbanás a "ho-
gyan" kérdésre ad választ.

Július 10. szombat. Reggeli után is-
mét úticsomagok átvétele. Most nem
eltévedni indultunk, hanem egy au-
tóbusszal jártuk be az Ormánság ki-
csiny faluit és láthattuk, hallhattuk az
ott élők reménytelen helyzetét a
munkanélküliségben. Szomorú volt
látni, hogy a magyarországi reformá-
ció bölcsőjében hogyan posztul nem
csak a reformátusság, de a magyarság
is. Természetesen nem mehettünk el
megemlékezés nélkül a mohácsi em-
lékpark mellett sem. A nagyharsányi
református templomban aztán ismét
egy előadó várt minket. Balog Zoltán
az első napi témához kapcsolódóan
tartotta meg beszédét. Ezek után is-
mét kevésbé fajsúlyos programok kö-
vetkeztek: a messze földön is ismert
harkányi meleg gyógyvíz és strand-
fürdő szolgáltatásait bizony mindenki
örömmel vette igénybe. Néhányan
azonban korábban visszautaztunk
Pécsre, és nem kisebb feladatra vállal-
koztunk, minthogy a találkozó rész-
vevőinek kilenc bográcsban kilenc
különböző eledelt készítsünk. Az
eredmény csillagos ötös volt!

Az este megint sportolással és/vagy
az erdélyi diákok által teremtett nagy-
szerű hangulatú énekléssel, táncolá-
sal telt.

Július 11. vasárnap. Már csak a záró
istentisztelet van hátra, de mindany-
nyunk fejében az elmúlt napok em-
lékei, élményei kavarnak. Köszön-
jük a pécsi szervezőknek, hogy ez így
lehetett, hogy valódi, hűsbavágó él-
ményekkel gazdagodhattunk, ame-
lyeket ekkora helyen nem is lehet tel-
jesen leírni. Kíváncsi, hogy a jövő
évek „nagyköveteinek” is hasonló él-
ményei legyenek.

A pécsi emlékekhez még csak annyit
fűznék hozzá: bravó szervezők, bravó
Pécs!

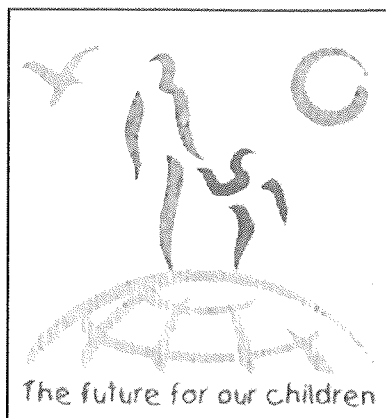
IV. Európai Környezet és Egészség Miniszteri Konferencia

Az Országházból jelentem a
**IV. Európai Környezet és Egészség
 Miniszteri Konferencia Diákszemélyéről**

A Csurgóra készített dolgozatomat beküldtem egy másik pályázatra is, ami az „Környezet és Egészség” címet kapta. A verseny díja az volt, hogy a legjobb négy gyerek előadást tarthatott a dolgozatából angolul a Miniszteri Konferencia kísérőprogramjaként a diákszemélyben.

Az 53 európai ország környezeti- és egészségügyi miniszterei részvételével ötévente megrendezett esemény átfogó témája az idén a gyermekek jövője, mivel világviszonylatban a gyermekbetegségek egyharmadát a környezeti ártal-

mak okozzák. A konferencia végén akciót fogadtak el, amelyben a környezet káros hatásaira érzékeny gyermekek egészségének megőrzése érdekében szükséges teendőket összegezték (pl.:

biztonságos ivóvíz- szolgáltatás megteremtése, az asztmás és allergiás megbetegedések visszaszorításához, és a környezeti ártalmak miatt bekövetkezett egészségkárosodás megelőzéséhez kívánnak hozzájárulni).

Sajnos nem jutottam bele a négy legjobbba, de a gyermekparlamentbe meghívást kaptam, és így meghallgathattam az előadásokat és a vitába is bekapcsolódhattam. A diákszemély helyszíne az Országház volt, munkanyelve az angol. A diákszemély utáni program egy svédasztalos ebéd, és Princess koncert volt. Aki akart, az végigsétálhatott a Parlamentben. Sok élménnyel értem haza.

Tóth Eszter 8.a

KULCS Templinbe

Az elmúlt tanévben a KULCS ösztöndíj megpályázása után én voltam az a szerencsés diák, aki kiutazhatott 3 hétre Templinbe. Az indulás előtti napok több izgalmat és féltelmet hoztak, mint amennyit vártam. Június 28-án reggel Ferihegyről indultam, és igazából csak akkor tudatosult bennem, hogy Németországba megyek, amikor másfél óra elteltével a berlini repülőtéren már csak német szót hallottam. Ahogy kiléptem az ajtón, a fényképpemmel a kezében már

várt rám a Waldhofschule "sofőrje". Első élményem az iskolában a "kicsit" beszédhibás, berlini akcentussal beszélő igazgatóhelyettes volt. Mindezek után úgy éreztem, egyetlen szót sem tudok azon a nyelven, amelyet már 5 éve tanulok.

Az iskola udvarában laktam egy kis lakásban, úgynevezett Zivi-wohnungban. A Waldhofschule-ban, ahol a 3 hetet töltöttem az egészséges és a sérült gyerek együtt tanulhatnak. A feladat 8-15 óráig igazából csak annyi volt, hogy

ott legyek a gyerekek között és játszani velük. A csoporttal eljutottam a berlini "Aqua-dom"-ba és a Planetáriumba is. Számomra meglepő módon az iskola rendelkezik saját állatsimogatóval, lovakkal és lovas kocsival is.

Nyelvtudásomat a többi segítővel is fejleszthettem, akik között volt velem egykorú is.

A 3 hét eltelté után már egész jól tudtam kommunikálni, és még szívesen maradtam volna, de vártak rám az újabb kihívások Jénában (új akcentus, és új ismeretlen emberek).

Földi Nikolett 10. b

Tahi Sionhegy

a kis-gólyák

a nagy-gólyák

Adria túra

2004. augusztus 7-14.

Anyár legemlékezetesebb egy hetét tölthettem a Cassiopeia nevű hajón az Adriai tengeren. Hogy is kerültem oda? Zsigmonddal együtt a négy ösztöndíjas, Csuha Eszter 10.a, Szakács Anita 9.b, Szíjj Lilla 9.c és Szűcs Emese 9.c. kísérője lehettem. A hölgykoszorú minden tagja sokat tett az iskola sportsikereinek gyarapításáért, ezenkívül tanulmányi eredményük is esélyessé tette őket az utazás megnyerésére. Szemben sok sportos iskolársukkal még egy apróságot sem felejtettek el megtenni, beadták pályázatukat. Így ők készülhettek nagy izgalommal a különleges útra.

A túra célja nem csupán hajókázás, hanem a tengeri hajózás komoly tanulmányozása is egyben. Bende Attila hajóskapitány keze alatt a navigálás, csomózás, kikötés, tengeri közlekedési szabályok, időjárás, rádiózás, vészjelzések tudomá-

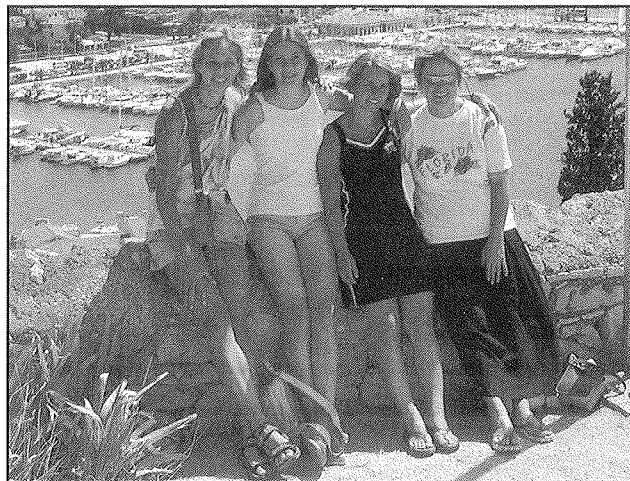
gunkat. Tényleg nehéz hat tengeri beteg egyszerre gyógykezeltetni és vigasztalgatni, de sikerült.

Gyönyörű mediterrán vidéken jártunk, kis magányos szigettől a zajos ódon műemlékvárosig minden szerepelt az útervben. Részlet a hajónaplóból: "Ivar kikötőjéből a kilátás gyönyörű. A parton templomtorony, hegy fokán vár. A pálmásor mellett hangos zenére fürdőruhában táncolnak egy mulatóhelyen. Szomszédságunkban óriási vitorlás is horgonyoz. Oldalánál hat hajó is elfér.

A várat nagy lihegve közelítettük meg. Zsoltival az úton több denevért figyelhetünk meg. A szerpentes sétányt végig kaktuszok övezik. A fellegvár faláról hosszan néztük az öblöt és a városka fényeit. A sötétben manőverező hajók jól szemléltették a napi új tananyagot, az éjszakai fényjelzéseket.

Kedvező éghajlata miatt a város a velencei flotta téli szál-

tomboló vihar is feledhetetlen. Trogirban is jártunk, ahova IV. Béla menekült a tatár üldözés elől. Minket a finom fagyalt utáni vágy hajtott a belvárosba. Nagyon hangulatos, bár talán túl sok látogató érez hasonlóan, így az utcák zsúfoltak az esti forgatagban. A www.szrg.hu/asc címen található képek

nyával is megismerkedtünk. Tudásunkról a hét végén a zadari kikötő-kapitányság szakállas tisztjénél számot is adtunk, a csapat minden tagja sikeres vizsgát tett. Olyan kishajóvezetői jogosítványt kaptunk, mely Magyarország kivételével a világ összes vizére érvényes és soha nem évül el.

Talán a főszereplőket is illene már bemutatnom: Puskás László és Somogyi Zsuzsa az ösztöndíj alapítói és fiaik, Rabi Zoltán, Rabi Ákos és Puskás Zsolt egy héten át megosztották velünk nyári szabadságukat, és olyan szeretettel vették körül kezdő hajós csapatunkat, hogy igazán kedves vendégnek érezhettük ma-

lása volt. A mai főtér helyén annak idején víz állt, itt végezték a javításokat is. Ma már a fényesre koptatott kövek a turisták talpa alatt nyögnek. Talán a rajtuk tükröződő tűzszonglór mutatvány sem volt újdonság a százados kockáknak, nekünk igen."

A kis nyeles szigeten fekvő Primosten szépsége és az esti

részletesebb krónikáját adják élményeinknek.

Sokat tanakodtunk, hogyan lehetne folytatása tengeri kalandjainknak. Jó szervezőmunkával elérhetjük, hogy az ügyesebbek az iskola színeiben vitorlásversenyeken is gazdagíthatják tapasztalataikat, illetve egy elméleti és gyakorlati tanfolyam elvégzése után Magyarország vizeire is szerezhettünk jogosítványt.

Remélem jövőre újabb négy diáknak lesz alkalma elvarázsolódni, hiszen a nyár minden öröme és a hajózás különleges csodája vár a bátor pályázókra. Tengerre, magyar!

Márta tanárnő

Sziget Hangjai Fesztivál

Ez évben, július elején rendezték meg ismét a Szentendrei szigeten a Sziget Hangjai Zenei Fesztivált. Egy hétig, minden este koncerteket, hangversenyeket hallgathattak a vendégek, az érdeklődők.

A Csipkefa Népdalkör is meghívást kapott az első napra, a szigetmonostori református templomba. Zákányi Bálint tiszteletes úr igehirdetése után énekeltünk. Persze nem tudtak sokan eljönni, hiszen vakáció volt, de Kocsis Réka, Zákányi Borbála, /10.c/ Legeza Luca, Legeza Fanni Deim Sára, /8.a/ Albert Ágota, és Deim Pál /6.a/ énekelték. Sokan, zeneértő emberek gratuláltak nekünk és megerősítettek minket abban, hogy jó úton járunk, öröm hallgatni az éneklésünket.

Az est témája: "A zsoltárok és népdalok". Gyermekkoromban gyakran nyaraltam az Alföldön a Nagymamámnál, aki hamar özvegyen maradt és talán ezért is lehetett, hogy munka közben állandóan "templomi" énekeket énekelt, az éneklés mellett még sokat mesélt is. A 42. zsoltár

szarvasa képzeletemben így találkozott össze a mesékben található állatokkal, Szép Cerceruska őzgidájával...

A fellépésünk után szeretetvendégségre hívtak, ahol sok finomságot, többek közt jégkrémet is kaptunk. Addig ettünk és addig nevetgeltünk, hogy fél tíz felé indultunk haza. A rév-átkelőnél a hajóslegények közölték velünk, hogy most ment el az utolsó hajó. Megrémültünk, hogy most hogy jutunk haza, de beszéltünk velük, kérelmtük őket, így aztán soron kívül átvittek a túlsó partra.

Mindnyájan nagyon jól éreztük magunkat, hiszen nemcsak szép, tartalmas előadás, hanem egy kalandos este is volt mögöttünk.

Lázár Enikő tanárnő

Wertheim, diákcseré

Június 26-án reggel indult a buszunk Szentendre testvérvárosába, Wertheimbe, az út pihenőkkel együtt 12,5 óra hosszú volt. Este fél hét után megérkeztünk a Spitzerturmhoz, ekkor már nagyon izgatottak voltunk: Milyen lesz ez a hét egy német családnál? Milyen lesz az engem fogadó diák? Már várt minket a 9.c osztály, a szülők, és az osztályfőnök, aki elmondta, hogy ki kinél fogja tölteni az elkövetkező egy hetet.

A második napot a német családukkal töltöttük. Ekkor sokat segített a szótár, így többé-kevésbé megértettük egymást.

Hétfőn újra találkoztunk mind az iskolában, ahol az igazgató köszöntött bennünket, és bemutatta az iskolát. Azt követően városnézésre mentünk, ahol az osztály egy-egy tagja mesélt a nevezetes épületekről. Ezután felmentünk a várba, ahol csodálatos kilátás tárult eléink. Délután voltunk strandon és mini golfozni.

Láthattuk, hogyan zajlik egy német matekóra, ami 1,5 óra hosszú volt. Járunk a múzeumban, ahol néhány olyan tárggyal is találkoztunk, amin magyar szöveg volt. A König gépgyárban megmutatták, hogyan készülnek az alkatrészek.

Vonattal Stuttgartba is eljutottunk, egy érdekes és modern múzeumba, mely után néhány órás szabadprogram következett.

A következő délelőttöt az iskolában töltöttük, és órákat látogattunk. Ez a program ugyan nem volt olyan jól megszervezve, azért érdekes volt látni pl. egy német angolórát. Délután pedig meglátogattuk az üveg múzeumot.

Jártunk Heidelbergben egy kis városnézésen, majd a várban, ahol láthattuk az óriási hordókat. A szabadprogram végén elkapott minket az eső, mire elértünk a buszhoz, teljesen eláztunk.

A következő napot megint fogadónkkal töltöttük, majd este volt a búcsú buli.

Szombat reggel aztán eljött a hazautazás napja, a búcsúzkodások után felszálltunk a buszunkra, és elhagytuk a sok integető embert. Volt, aki maradt volna még, volt, akinek pont elég volt.

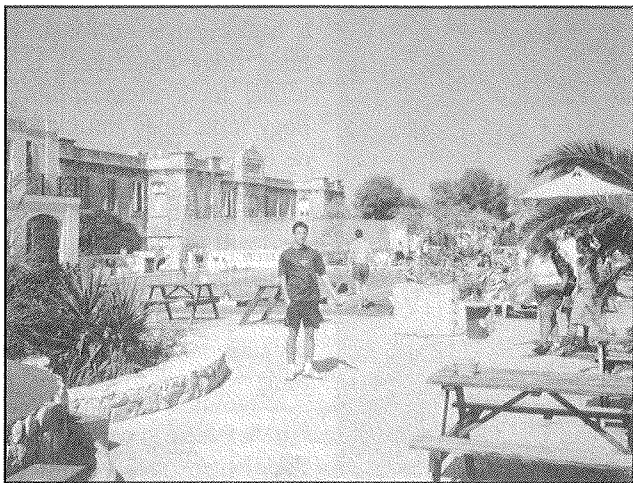
Itthon tapasztaltam, hogy ez alatt az egy hét alatt mennyit fejlődött a nyelvtudásom.

Aki egy kicsit is kedvet kapott, jelentkezzen jövőre, szerintem megéri.

Szigeti Réka 10.c

Málta ösztöndíj

Szombat, kora reggel. A kis magyar különítmény Málta szigetére indul. Vagyis elkezdődött a 3 hetes fantasztikus nyaralással összekötött nyelvtanulás Káldy Kata, Kun Gergő, Rabi Ákos, Rabi Zoli és jómagam részvételével. Már a repté-

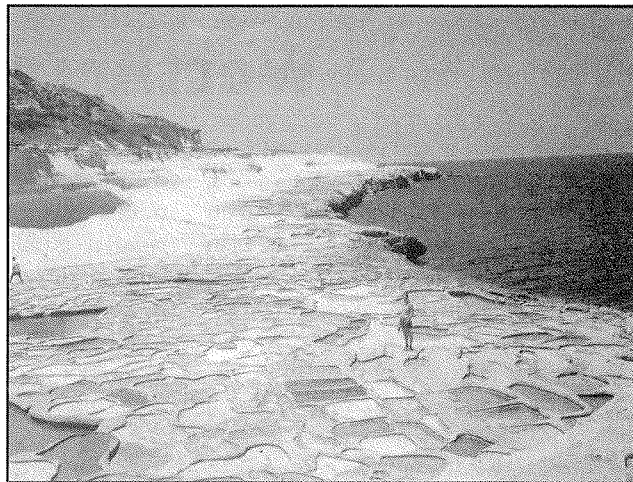
ren nagyon izgatottak voltunk, de ez érthető, hiszen az iskolában megszerzett nyelvtani tudásunkat mentünk átültetni a beszédbe, ami akkor még korán sem tűnt egyszerűnek. A repülőgépen azért már kezdett oldódni a hangulat, de az igazi felszabadulásunk csak azután következett be, hogy megérkeztünk a nyelviskolába. A kötelező papírok megírása után elfoglalhattuk a nyelviskola hátlujában lévő, csendes, számunkra tökéletesen megfelelő apartmant. Természetesen a kicsomagolás művelete kellett, hogy következzen, amin gyorsan túl is voltunk, hogy az-

tán az első látogatásunkat tehessük St. Julians-ba, szálláshelyünk tágabb megismerésére. Mikor megállapítottuk, hogy csodálatos három hetet fogunk itt eltölteni, meglátogattuk Ákos és Zoli szüleit az ő szállodájukban, hogy aztán egy gyors lendülettel

máris bevegjük az ott található, tengerrel látványban összefüggő medencét a felfrissülés hatalmas reményében.

Az igazi, komoly feladat azonban csak később, hétfőn jött el. Egy közös írásbeli dolgozat keretében dőlt el az, hogy több, mint 120 tanuló közül ki milyen

csoportba kerül. Valamilyen csoda folytán Kata és Ákos, illetve Gergő és jómagam egy csoportba kerülünk, ami hátrányt nem jelentett, inkább csak előnyei voltak. Onnantól kezdve minden nap 4 órán vettünk részt, egyik nap délelőtt, másnap délután (kivéve persze a hétvégét-

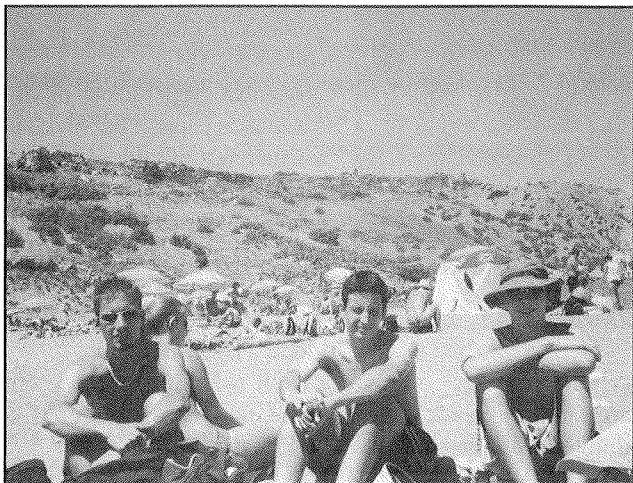
ket, amelyek többnyire saját magunk által szervezett programokkal teltek el, mint például a gozoi dzsip-safari, Valletta lenyűgöző városának és Medina csodálatos templomának látogatása).

Az iskola a tanuláson kívül a szórakoztatásunkon is nagy energiákat mozgósítva fárado-

zott, ami leginkább a vacsora elfogyasztása után csúcsosodott ki. Akkor ugyanis beindult az élet, és jobbnál jobb programokkal rukkolt elő az animátorok csapata. Volt kabaréshow, élőzene, és részt lehetett venni karaoke shown is, ahol egyébként az elég nagy számban jelenlévő magyar fiatalok is megcsillantották hangjukat illetve megmutatták a magyar rockzene hagyományait (Edda számok kerültek terítékre).

Az iskola diákjai Európa minden tájáról érkeztek, nagy számban voltak Hollandiából, Csehországból, Lengyelországból és Olaszországból is, akik nyelvtudásuk csiszolása érdekében ültek repülőgépre. A tanulás és a programok mellett sikerült hosszú, talán életre szóló baráti kapcsolatokat kialakítani mind magyarokkal, mind külföldiekkel.

A három hét iszonyú gyors elteltével kénytelenek voltunk szembenézni a ténnyel, hogy ez az annyira várt Máltai utazás véget ért, elmúlt.

Azonban biztos vagyok benne, hogy mindannyian életünk egyik nagyon boldog és hasznos időszakára fogunk visszaemlékezni idősebb korunkban, illetve már a jelen pillanatban is.

Mondanom sem kell, hogy mennyit jelentett ez a nyaralás angol tudásunknak- főleg beszédben-, amit Márta tanárnő lelkiismeretes előkészítésére építettünk rá. Ennek a kétőnek köszönhetően szerintem egyikünknek sem lesz problémája a jövőben, ha angolul megszólítják az utcán.